

PRESTIŽNÍ STUDENT

jedenácté číslo

U

M

Ě

N

Í

24.5.2023

ČLENOVÉ REDAKCE

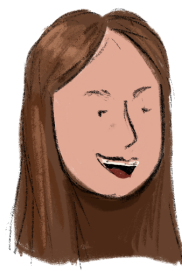
**PÁJA
CHALUPOVÁ**

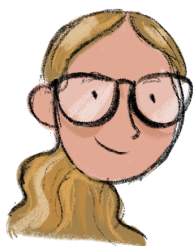
**KUBA
MEJZR**

**KLÁRKA
ŠOLTYSOVÁ**

**MAKY
NOVÁKOVÁ**

**ANIČKA
VERNEROVÁ**

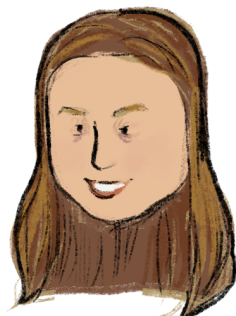
**ELIŠKA
DOLEŽÍLKOVÁ**

**NELLA
VAGEROVÁ**

**ONDRA
GROH**

**MAJDA
MAJNEROVÁ**

**MAJDA
KOZLOVÁ**

**KRISTÝNA
SIEGLOVÁ**

**MAREK
BARBUŠ**

OBSAH

GRAFIKA

Pája Chalupová
Majda Majnerová
Kristýna Siegllová
Majda Kozlová

ILUSTRACE

Nella Vagerová

KOREKTURA

Anička Vernerová
Ondra Groh

Úvodník	3
Výtvarka vs. Hudebka	4
Mona Lisa se pohřešuje!	5
To je prostě lékařská povinnost, odstranit válku!	6
Prokletí	8
Rozhovor s profesorkou Janou Blahníkovou	9
Svět knihy 2023	13
Hledá se školní fotograf?	14
Haruki Murakami - Umění psát	16
Rozhovor s absolventkou Míšou Vávrovou	17
Umění na Arabské	19
Přispějte svým uměním	21

**Naši prestižní čtenáři,
vítejte u dalšího dílu vaší oblíbené měsíční
literatury!**

Květen je téměř fuč a s ním i maturity a častější odpadání hodin. Ale nesmutněte, nejen že máte právě teď před sebou květnové číslo, ale také jsou před vámi ty nejlepší školní akce. Tematický týden nebo všemi oblíbená zahradní slavnost se již blíží a my na ní rozhodně nebudeme chybět. Co pro vás chystáme, si zatím nechám pro sebe. Podrobné informace včas naleznete na našem instagramu (@prestiznistudent). Tak nás nezapomeňte sledovat!

Ráda bych také zmínila, že toto číslo vychází ve stejný den, jako jsme přesně před rokem vydali naše úplně první. Čas letí opravdu rychle a nebýt naší bystré Klárky, nikdo by si toho ani nevšiml. Jakožto jeden z mála OGS, kteří časopis zakládali, můžu hrdě říct, že jsme to za ten rok dotáhli opravdu daleko. Od tisknutí 4 výtisků měsíčně z našich peněženek, improvizovaných schůzek, redakce složené ze čtyř členů a snažení se prorazit a porazit naší jedinou konkurenci (ano narážím zde na druhé „noviny“ na naší škole), která jak se velmi rychle ukázalo, nám nesahá ani po paty, jsme teď, troufám si říci, uznávané médium a skvělá skupina (více jak 10 lidí), kterou baví to, co dělá a očividně baví i vás. Čehož si moc vážíme a doufáme, že tomu tak bude i za rok.

Dost už ale bylo keců na začátek. Téma tohoto čísla je umění. Dokonce se nám tentokrát podařilo držet se tématu a velká většina článků se umění týká. Ale nebojte, pokud vás umění zrovna nebere, najde se tu i něco pro vás.

Téma umění je velmi rozsáhlé a my se snažili pokrýt co nejvíce odvětví a kategorií, co jsme jen mohli. Najdete tu třeba rozhovor s paní profesorkou Janou Blahníkovou, porovnání hudebky a výtvarky, detailní rozbor uměleckých objektů na naší škole nebo první článek z naší nové série „Historické skandály“ a samozřejmě mnohem více.

Než se s vámi rozloučím, chtěla bych ještě přivítat nové přírůstky redakce. Naše skupinka pisálků se rozrostla hned o 4 členy. Kiki, Majda, Marek i Magda se do role redaktorů pustili s veškerým odhodláním a já jim přeji hodně štěstí na jejich žurnalistické cestě.

Snažila jsem se dodržet slib a napsat kratší úvodník než naposled. Jak už jste si ale asi všimli, moc se mi to nepovedlo. Tak třeba příště.

Čtenářské gramotnosti zdar!

Šéfredaktorka Pája Chalupová

Výtvarka vs. hudebka

Začátek prvního ročníku se nese ve znamení těžkých rozhodnutí. V jakém outfitu zazářit první den? Vedle koho se posadit? Být, či nebýt? Chodit na výtvarku, nebo hudebku? Při výběru mezi těmito předměty je pro některé svobodná vůle iluzí. Vzhledem k výrazně vyšší popularitě výtvarného umění za mnohé rozhoduje náhoda. Alespoň v naší třídě se osvědčil "výběr" losováním papírků. Z některých smolařů se tudíž nedobrovolně stali hudebkáři, což negativně ovlivnilo jejich vztah k předmětu ještě předtím, než mu dali šanci.

Jsme vedeni k všeobecnému vzdělání, ke kterému nedílně patří i umění. Některé ale může překvapit seriózní přístup profesorů, kteří jsou pro svůj předmět zapálení. Na základce jsme byli zvyklí třískat do trianglu nebo tvořit mamince práníčko na Den matek. Je to šok - sluníčko v rohu nahradí šerosvit a Buráky vystřídá Bach.

Co si o tom myslí naši studenti? Zeptaly jsme se dvou anonymních nadšenců z prvního ročníku.

Jak by ses cítil/a, kdybys musel/a chodit na opačný předmět?

Výtvarkárka: Fakt jako špatně, neumím hudebku, já bych netušila nic.

Hudebkář: Byl bych velmi zklamaný a cítil bych nenávist ke školnímu systému.

Co cítíš, když se dozvíš, že odpadá hodina umění?

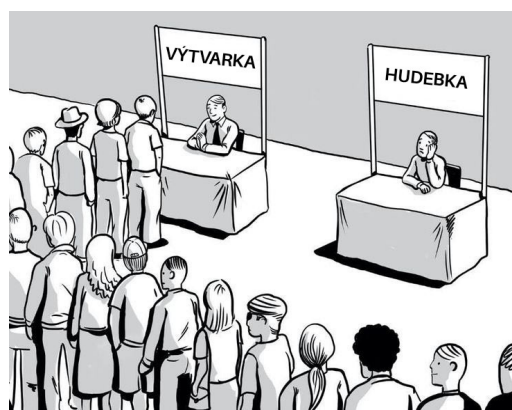
Výtvarkárka: Depresi. Strašnou. Hlubokou. Protože vím, že jich už nebude tolik.

Hudebkář: Jsem zklamaný. Doplnuji si učivo doma. A modlím se k panu profesorovi.

Jak bys přesvědčil/a někoho, kdo neví, co si vybrat, chodit na VU/HU?

Výtvarkárka: Neměli byste se rozhodovat podle toho, co se vám zdá, že bude jednodušší. Měli byste si vybrat to, co vás baví a co by se vám spíše hodilo do života.

Hudebkář: Já nevím, jestli by to šlo. Dozvíte se spoustu o hudebním umění. Můžete se dozvědět zajímavosti ze života pana profesora.

Tím, že každý obdrží vzdělání jen z jednoho soudku, může se stát, že jeho znalosti z (minimálně) jednoho předmětu značně pokulhávají. Neztrácejte ale naději! Připravily jsme si pro vás šikovnou kapesní příručku. Díky ní se ve vyšší společnosti neztrapníte a okouzлите nejen své rodiče svými oslňujícími vědomostmi.

Toto je školní tabule.

Toto je umění.

Toto je štětec.

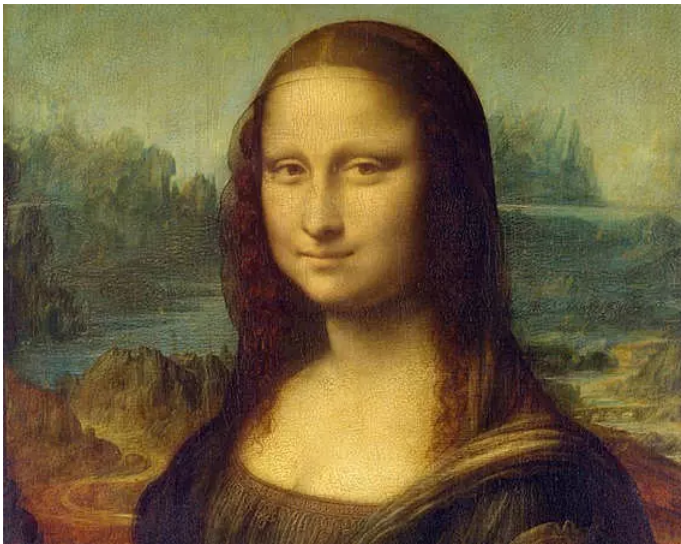
Toto je nota.

Kristýna Siegllová a Majda Majnerová

Mona Lisa se pohřešuje!

Mnohé asi překvapí, že až do začátku 20. století byla Mona Lisa (známá též jako *La Gioconda*) považována za „jen“ jedno z mnoha velkých renesančních děl. Úsměv ženy, jejíž identita byla donedávna neznámá, okouzila mnohé umělce a romantiky až do takové míry, že jí psali milostné dopisy nebo se před její podobiznou dokonce zastřelili. Nejznámějším obrazem historie se stala až po svém únosu, který pobouřil nejen odborníky, ale celý svět.

22. srpna 1911 si jeden pařížský malíř všiml, že obraz nevisí na svém obvyklém místě. Když na to upozornil ochranku muzea Louvre, tak nad tím jen mávla rukou. V té době bylo totiž běžné si obrazy neohlášeně vypůjčit, například k čištění. Až po několika hodinách vyplyne na povrch, že tajemná perla Paříže byla předchozí den ukradena.

Muzeum se uzavírá a ihned se začíná s pátráním. Veřejnost přichází s různými konspiračními teoriemi - krádež si objednali američtí miliardáři, kteří si chtěli přivlastnit francouzské národní dědictví, nebo dokonce německý císař. Mezi podezřelé se dostal i španělský malíř a zakladatel kubismu Pablo Picasso. V nepříjemné situaci se ocitl kvůli koupi kamenných hlav, které byly ukradeny z

Louvru, což umělec údajně (mrk mrk) nevěděl. Fanoušci umění za to ale mohou být vděční, protože právě ukradené sošky byly předlohou pro jeho průkopnické dílo *Avignonské slečny*, které se v kubismu považuje za klíčové. Po výslechu byl propuštěn. Jeho jediným trestným činem tedy zůstává násilí na ženách, kterého se za svůj život opakovaně dopouštěl. Otázka ale přetrvává - kdo unesl *La Giocondu*?

Olejomalbě ženy italského kupce donedávna široká veřejnost nevěnovala velkou pozornost, teď se davy hrnou podívat na prázdné místo, které po ní na stěně galerie zbylo. Pohřešované dílo mezitím dva roky ve svém pařížském bytě skrývá italský řemeslník Vincenzo Peruggia.

Ráno 21. srpna 1911 vchází dveřmi Louvru. Monu Lisu vyndává z ochranného rámu, který pro ni dokonce sám vyrobil, obraz zabalí do pláště a odchází. Je to až urážlivě jednoduché. Dílo drží až do té doby, než osloví florentského obchodníka se starožitnostmi s nabídkou prodeje. Peruggio totiž jakožto vlastenec věří, že

by se obraz měl vrátit do své vlasti. Kupec ale okamžitě volá policii, která zloděje neprodleně zatýká. Soud mu uděluje trest pouhých sedmi měsíců.

Od roku 1503, kdy byla Leonardem da Vinci namalována, čelila Mona Lisa hned několika pokusům o krádež a útokům, mezi které patří například ty za pomoci kamene, čajového šálku a nedávno i dortu. Zahaluje ji mnoho tajemství - není doopravdy Leonardovým autoportrétem v ženské podobě? Svědčí absence jejího obočí o tom, že obraz nebyl dokončen? Mnozí pokládají otázku - je Mona Lisa v jistém slova smyslu overrated? Možná. Rozsah jejího dopadu na světové umění každopádně nelze popřít. Láskou k ní přeci vzplanul nejen Napoleon a její tajemný úsměv zná celý svět.

Kristýna Siegllová

To je prostě lékařská povinnost, odstranit válku!

Tak zní věta stojící na programu ke hře Karla Čapka, kterou se v letošní sezóně rozhodla inscenovat Městská divadla pražská. **Bílá nemoc**. Hra, která nepochybně, stejně jako celá Čapkova tvorba, patří k základnímu kulturnímu vzdělání. O tom vypovídá hojně zastoupení Čapkových děl v seznámech maturitní četby (stejným počtem děl je u nás zastoupen jen Milan Kundera a Shakespeare). Ale třeba i to, za jak ostudnou až groteskní považujeme její neznalost. (Třeba takovou, jakou se nedávno blýskl jistý prezidentský kandidát).

V úvodu je třeba upozornit, že se nepokouším, a ani mi to nepřísluší, o kompletní odbornou recenzi. Těch už k inscenaci bylo napsáno několik.

Chci se zaměřit spíše na prvky, které vyvolávají určitou kontroverzi a které, jsou-li správně použity, dokáží z klasického díla udělat dílo moderní a přitom ho nezkažit.

Počínaje scénografií. Ta u moderních zpracování klasik bývá často kamenem úrazu. Snaha za každou cenu do hry dostat extravagantní prvky, nebo naopak scénografii osekát na minimum často přehluší herectví a dramatičnost díla. Tady se scénografie ujal Dragan Stojčevski, rodák z bývalé Jugoslávie. Jeho práce je na první pohled extravagantní a velkolepá (obrovský nafukovací pes v inscenaci Hotel Good Luck, Faust v kamionu). Ale taky je poutavě hravá. I přesto, že jsou zde použity

výrazné prvky, slouží scénografie hercům, nikoliv naopak. Hra je díky tomu svižná (oproti mírné těžkopádnosti předlohy) a plná zábavných detailů.

ABC MĚSTSKÁ DIVADLA PRAŽSKÁ KOMEDIE ROKOKO

KAREL ČAPEK
PREMIÉRA 22. 4. 2023

REŽIE
MICHAL DOČEKAL

Odvážným rozhodnutím je využití jednoho herce pro dvě, v některých případech až čtyři role. Miroslav Donutil například představuje jak Maršála, tak doktora Galéna. Ještě méně snesitelným může být fakt, že některé muže tu hrají ženy a naopak. Konzervativní divák, rozlícen smrště podobných zásahů do obsazení (Hordubal bez Hordubala v ND) však dělá chybu, když se nechá svým postojem zcela pohltit. Tato obměna totiž jistě není jen bezúčelným výstřelkem režiséra Michala Dočekala. Máme díky tomu totiž možnost herce sledovat v různých polohách a

zároveň je odkrývána nečekaná podobnost některých postav. Výměna ženy za muže a muže za ženu může také shazovat vnímání genderového stereotypu.

Bílá nemoc bude svým tématem aktuální vždy a jinak tomu není ani při aktuální společensko-politické situaci. To může svádět k přílišné konkretizaci hry, která by ji zbavila kouzla nadčasovosti.

Městská divadla pražská se tomuto problému vyhýbají přesvědčivě. Mimo jiné prokládáním jednotlivých obrazů přednesem úryvků a citátů hanících jak hru samotnou, tak Čapkovy pacifistické názory. Oponují jim reakce Čapkových zastánců, například publicisty Ferdinanda Peroutky. Součástí jsou i anonymní výhrušné dopisy, které divákovi připomínají, že nenávisť v této podobě nepřišla s používáním internetu a sociálních sítí.

Celkový dojem je alespoň za mě kladný. Zpracování je komplexní, neurážlivé a zaujme snad každého, kdo do divadla přichází s otevřenou myslí.

Eliška Doležilková

Prokletí

Už po celá dlouhá staletí
je to jako nevyléčitelné prokletí,
musíme si stále hájit své postavení,
protože silnější je údajně to druhé pohlaví.

Feminismus je chápán jako boj proti muži
a feministky viděny jako bestie co po nadvládě
touží.

Ale víte co? Běžte se zahrabat s těmito výroky!
My vám jen nehodláme navždy dělat otroky.

Už mě nebaví ten strach, když sama po ulici
kráčím,
v místě bez světla lampy, bez ruchu aut se stále
otáčím.

Proč my bychom se měly bát a stále ujišťovat,
zda ta sukně není moc vyzývavá, aby ho
přilákala?

Chci o svém těle, o své duši, sama rozhodnout,
ne jen tvá přání vždy pokorně přijmout.
Ne znamená ne a ano v něm nikdy nenajdeš.
Nejsem zlatá rybka a neplním přání, kdy si jen
vzpomeneš.

To nemám právo dostat stejný plat?
Jen proto, že jsem se nenarodila jako chlap?
Stále vlada mluví o tom, jaké je tu rovnopráví
prý tady přece vůbec nejde o pohlaví.

Na mladou ženu s kariérou i dětmi
ostatní hledí jako na zjevení.
Žena by podle společnosti doma sedět měla.
Co si o nás pomyslí? Jak sis tu změnu dovolila?

Uklidit, uvařit o děti se sama starat,
vždyť muž by měl přece jen vydělávat.
To opravdu nikdo nevidí, že žena zvládne obojí,
usmívá se a nakonec zvítězí i ve svém vnitřním
boji?

Přestaňme konečně být tak slepí,
vždyť jsme stereotypy stále ovládaní.
Proberte se, žijeme v jednadvacátém století,
nemohli bychom konečně zlomit to prokletí?

Majda Kozlová

ROZHOVOR S PROFESORKOU JANOU BLAHNÍKOVOU

Když jsem viděla jeho obraz, tak jsem před ním začala plakat

Umění je velmi rozsáhlý pojem pokrývající divadlo, hudbu, malířství sochařství a mnohem více. Jak by se tyto předměty měly vyučovat? Jak umění ovlivní umělá inteligence? Kteří slavní umělci žili skandální životy? Jen pár z položených otázek, na které nám odpověděla paní profesorka výtvarného umění Jana Blahníková.

Vy jste vystudovala DAMU, plánujete se k tomu někdy vrátit?

Až jako druhou vysokou školu. Já jsem na DAMU vystudovala katedru autorské tvorby a pedagogiky se zaměřením na herectví a pedagogiku, takže bych řekla, že i tím, že učím, to naplňuji.

Studium DAMU mi hodně pomohlo v tom, jak učím, protože jsem se naučila vkládat do výuky i nějaké příběhy a vlastně mi došlo, že učitel je performer, vypravěč. Takže to můžete brát i tak, že moje hodiny jsou takové malé performance.

Vypravování příběhů je pro mě jako pro učitele hodně důležité, protože si myslím, že to je něco, co se z našich životů vytrácí. A myslím si, že právě skrze příběhy si lépe pamatujete umělce nebo obrazy.

Máte nějaký oblíbený příběh, nějaký skandální život umělce?

Nevím jestli oblíbený. Třeba Pablo Picasso byl určitě takovým umělcem, který měl neuspořádaný nebo zajímavý život. Ale na druhou stranu nemůžu říct, že by mi to bylo úplně sympatické. Stejně tak Salvador Dalí,

hodně velký excentrik, fabuloval sám o sobě, mystifikoval, ale podle mě to byla maska, za kterou se možná celý život schovával. A taky nemůžu říct, že bych to nějak obdivovala. Pro mě je to spíše naopak. Umělci, které obdivuju, žili třeba dost obyčejně, dost skromně a byli to takoví poustevníci umění, než že by to dávali okatě najevo.

No a jestli chcete nějakou pikantnost, co by zajímala čtenáře, tak třeba malíř Oskar Kokoschka žil s loutkou po rozchodu s Almu Mahlerovou, aby se s tím, že musí žít bez ní, nějak vyrovnal. Loutka prý byla vyrobená podle Almy.

Jak moc vnímáte vztah mezi umělcem, jeho uměním a jeho životem? Máte tendenci zavrhnout umělce a jeho díla kvůli jeho stylu života, který neodpovídá vašim morálním zásadám?

No, to je těžká otázka. Samozřejmě se může stát, že o tom umělci nic nevíte. Nevíte nic o jeho životě a to dílo se vám líbí. A možná, až se o něm něco dozvíte, třeba vám to umění nebude tak blízké, když pak pochopíte, na co reaguje. Já

jsem něco takového nikdy nezažila.

Jacques-Louis David byl výborný malíř. Ale když si uvědomíte, že je to tvůrce propagandy, tak už ten respekt možná trochu ztrácí.

Rozhodně život toho umělce a jeho názory se do jeho tvorby promítají. Podle mě není možné, aby se nepromítaly, protože umění je osobní výpověď, pokud mluvíme o tom vysokém umění. Pokud je to něco komerčního, je to reklama, pak jde o zakázku. Ale pokud je to volné umění, tak tam často umělec něco ze sebe promítá a často to i koresponduje s jeho životními zážitky. Taková nejtypičtější umělkyně je třeba Frida Kahlo. Její obrazy jsou dokumentací toho, co prožívala. Takže tam to můžeme krásně vystopovat. Na dílech Františka Kupky taky vidíme, co zažíval a jak se to odráží v jeho tvorbě. Tam se to dá taky krásně všechno vysledovat. Ale nevím, jak je to úplně u současných malířů. Tam se třeba můžou

projevit jejich

politické názory nebo inklinace, ale může to být i kalkul, snaha na sebe upozornit.

Vím, že třeba Pablo Picasso jednu svoji partnerku, Françoise Gilot, v žárlivé scéně popálil cigaretou a měla pak v obličejí jizvu. On ji potom portrétoval i s tou tečkou a vypadá to, jako že tam má pihu. To určitě dokresluje jeho charakter.

**Jsou nějakí umělci, kteří vás osobně ovlivnili ?
A jak?**

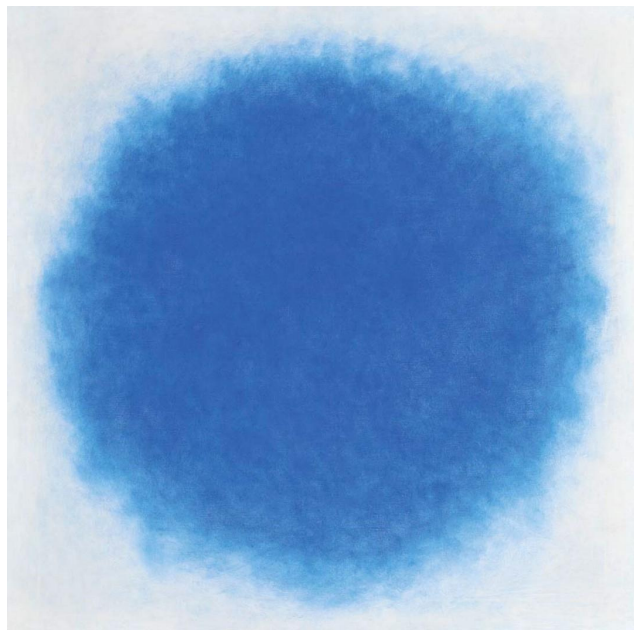
Mám umělce, jejichž tvorba mě zasáhla nebo ke mně nějak emocionálně promlouvá, ale kdybych měla říct, jestli byl někdo, kdo mě ovlivnil a týká se to umění, tak to byl můj pan učitel na vysoké škole. A tím myslím na vysoké škole pedagogické, kde jsem studovala právě na katedře výtvarné výchovy. Tam to byl pan docent Pavel Šamšula. Já jsem vlastně nastoupila na vysokou školu na výtvarný obor, a neměla jsem moc vztah k abstrakci. Nepromlouvalo to ke mně. Obdivovala jsem staré mistry a jejich techniku. Bylo to pro mě fascinující, ale pro to abstraktní umění jsem byla nějak uzavřená. To moje vnímání, teď už to můžu říct, bylo v tomto smyslu

omezené. A právě docent Šamšula nám úplně otevřel hlavy. Tím způsobem, jak nám abstrakci představoval, jak nás s ní seznamoval. Mám pocit, že najednou tam, kde to bylo zavřené, se nám to vnímání úplně otevřelo a byli jsme schopni abstrakci přijmout a vnímat ji i emotivně.

KDYŽ SE PTÁTE DĚTÍ, CO Z TEBE JEDNOU BUDE. TAK JÁ JSEM ŘÍKALA: „JÁ BUDU ILUSTRÁTORKA.”

Takže když jsem pak viděla naživo obraz Jacksona Pollocka, tak se mi z toho úplně podlomila kolena. A když jsem viděla obraz Bohuslava Reyneka, tak jsem cítila určitou krásu a něhu. Nebo teda Reynek není abstraktní. Ale z těch abstraktních třeba Václav Boštík. Když jsem viděla jeho obraz Pro Jana Palacha, tak jsem před ním začala plakat.

Nebo Mark Rothko, také abstraktní malíř, který mě úplně fascinoval. Viděla jsem jeho obraz a už jsem byla připravena ho nějak přijmout a nějak to vnímat. Čehož bych nebyla schopná, kdybych se nepotkala s panem docentem, který nás učil moc hezkým způsobem. Nenásilně a vlastně mě to ovlivnilo na celý život a teď bych řekla, že abstrakci miluju.

Obraz Modrá pro Jana Palacha od Václava Boštíka

Chtěla jste se někdy vydat na uměleckou dráhu, nebo jste vždycky věděla, že chcete učit?

Chtěla. Když jsem byla dítě, tak jsem říkala, že budu ilustrovat knížky. Jako když se ptáte dětí, co z tebe jednou bude. Tak já jsem říkala: „Já budu ilustrátorka.“ A když jsem potom byla na gymplu, tak jsem uvažovala o tom, že bych šla studovat scénografii. Dokonce jsem chodila na přípravu ke zkouškám na DAMU na katedru scénografie, ale nakonec jsem tam ani nedala přihlášku a k přijímačkám jsem vůbec nešla. A protože jsem už nějakou dobu hrála amatérské divadlo, tak místo na scénografii jsem dělala přijímačky na herectví na činohru, kam jsem se nedostala. Na divadlo jsem nezanevřela, ale po maturitě jsem si říkala: „Potřebuju někam jít. Tak co umím? Umím kreslit. Tak půjdu na pedák, protože tam ty přijímačky udělám.“

Udělala jsem je, no a myslela jsem si, že za rok se budu cítit připravenější a půjdu to zkusit znovu na herectví, anebo už seberu odvalu a budu dělat přijímačky na scénografii. Ale nakonec jsem právě na tom pedáku potkala takové učitele, že mě to tam hrozně chytlo a zůstala jsem tam. A na DAMU jsem nakonec šla tou oklikou až potom, co jsem dostudovala pedagogickou fakultu. A musím teda říct, že na pedáku se mi líbilo právě to, že jsme měli třeba i filosofii a mě hrozně bavilo propojovat filosofii s nějakým uměním a podobně. Takže to je důvod, proč jsem tam zůstala a už jsem nezkoušela po roce další přijímačky.

Jaký má podle vás Výtvarné umění přesah? Například pro studenty, kteří nebudou v budoucnu umění studovat.

Já vám můžu říct jaký doufám, že to má přesah. Moje ambice, a teď doufám, že to nebude kontraproduktivní, není to, abyste potom, co vám výtvarka skončí, odcházeli a měli plno vědomostí, co kdo namaloval, v jakém žil století a v jakém tvořil slohu. To si nedělám iluze, že by vám v těch hlavách všechno zůstalo. Možná tam zůstane někdo, kdo vás

zaujme, nějaké dílo, které pak náhodou uvidíte v galerii a vzpomenete si, že jsme to brali. Ale to není ten primární záměr a cíl.

Můj cíl je, aby se ve vás probudil nějaký cit pro vnímání krásy, estetiky. Ale taky to může být jen to, že se ve vás probudí zájem a vy si najdete něco vlastního, co se vám bude v umění líbit a ani to nemusí být nic, co jsme probírali. Že vůbec zjistíte, že existují galerie, a že do nich můžete jít. Anebo jenom, že se vám trošku změní vnímání světa kolem nás nebo budete citlivější k tomu, co kolem sebe vidíte. A to by mně asi stačilo.

Jaké faktory by měl student zvažovat při výběru mezi výtvarným a hudebním uměním?

Určitě osobní preference, co vás zajímá, co vás baví. Jestli kreslíte, nebo jestli radši posloucháte hudbu. Ale chápu, že někdo to má složitější. Někdo si pouští hudbu a u toho si kreslí, má to propojené. Já jsem taky byla takový student. Chodila jsem do školního sboru a chodila jsem na výtvarku. Potřebovala jsem si to nějak kompenzovat. Ta hudebka mi vlastně chyběla.

„UMĚNÍ SE MŮŽOU PROSTUPOVAT A MŮŽOU SE DOPLŇOVAT“

Myslím si, že by bylo hezké, kdyby se to propojovalo. A je možná velká škoda, že nemůžete mít i výtvarku i hudebku i dramaťák. Anebo kdyby se to učilo v nějakých blocích a třeba úplně jiným způsobem. Abyste si neudělali v hlavě škatulku, že výtvarné umění je oddělené od jiných umění. Ale že je to právě naopak. Umění se mohou prostupovat a doplňovat se. A vlastně jeden jazyk je výtvarný, jiný jazyk je hudební a jiný jazyk je dramatický nebo divadelní. Ale neznamená to, že jeden je lepší a druhý je horší, že se nemůžete vyjadřovat pomocí všech. Výuka umění by se podle mě měla víc propojovat.

Co si myslíte o AI umění?

Taky složitá otázka. Zatím asi nemám názor. Zatím to pozoruju a spíš já bych tady měla hodně otázek. Protože tady už jsou různé spekulace o tom, co se může stát.

Může se stát, že budeme mít

každý doma

Rembrandta,

že si ho

vytiskneme

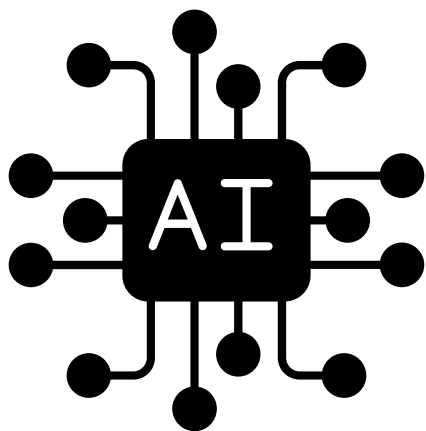
na 3D tiskárně a může to být i náš

portrét, jak bysme vypadali, kdyby

nás Rembrandt maloval?

Ale jsou třeba i kauzy jako „nový Rembrandt“. Byl vydražený za 10 milionů korun, takže ono to zatím vypadá, že tohle umění nebude tak laciné, jak to vypadá, protože je to v začátcích. Ale taky si vezte, kolik stál první mobilní telefon a teď je máme všichni. Jak to bylo s fotografií a teď máme všichni foťák v mobilu.

Myslím si spíš, že se to umění bude dál posouvat od toho zvládnutí té techniky k nápadu, že vlastně nápad bude nejhodnotnější složka umění. Myslím si, že pokud bude přiznané, že AI je nástroj, který pomohl tomu umělci něco vytvořit, pak se ani nemusíme bát sporů o autorská práva a podobně.

Ale myslím si, že spíš než pro umění to bude velká zkouška etická. A trochu se bojím, že pak bude těžké žít ve světě, kde se bude hůř rozlišovat, co je pravda a co už je manipulace, co už je vlastně lež.

Myslíte si, že třeba za dvacet let budete studentům zadávat například místo vytvoření abstrakce vytvoření umění s pomocí AI?

Dokážu si to představit a myslím si, že je určitě lepší začít to používat právě jako nástroj a seznamovat s tím studenty, než že se to pohybuje v nějaké šedé

zóně a

studenti to

spíš využívají,

aniž by o tom

měli učitelé

„NOVÝ REMBRANDT“ BYL VYDRAŽENÝ ZA 10

MILIONŮ

povědomí. Učitelé by měli prozkoumávat

a vědět, co AI dokáže a měli by to v

používat, aby nedocházelo k tomu,

že toho studenti budou zneužívat. Aby za ně umělá inteligence psala eseje nebo dělala jiné úkoly. Takže si myslím, že i ze strany učitelů to bude chtít jinou práci, jiné zadávání úkolů, možná opravdu i jiné uspořádání těch hodin. Pro učitele bude určitě velká výzva se s tím nějak popasovat. Ale určitě si dokážu představit, že za pár let budu zadávat výtvarné úkoly, při kterých budou studenti využívat AI.

Pája Chalupová a Eliška Doležilková

Svět knihy 2023

V sobotu 13.5. jsem se vydala prozkoumat, co je nového ve světě knih na stejnojmennou akci Svět knihy, která se koná již 28 let na pražském Výstavišti.

Jestli jste tuto akci nikdy nezaregistrovali a nemáte tušení o její existenci, tak pravděpodobně žijete někde v jeskyni, protože ty zářivě modré plakáty, které zajisté plnily svou funkci, visely doslova na každém rohu. Jedná se o mezinárodní veletrh knih, největší knižní událost v ČR.

Každopádně bych vám tuto akci plnou nadšených čtenářů ráda představila. Jednou za rok stojí v Holešovicích smontované haly i menší stany plné knih. Hned u vchodu si vás označují těmi papírovými náramky, které průběžně kontrolují u vchodů muži v černém (občas lehce děsivě vypadající s nenávislným výrazem ve tváři, ale nenechte se před vstupem odradit).

Zima vám přestane být ve chvíli, kdy vkročíte do kteréhokoliv z těch stanů, protože všude okolo jsou davy hlučných lidí. Ovšem díky tomu, že je prostor využit jen částečně, se vždy můžete někde nepozorovaně vytratit.

Co já ale oceňuji ještě o něco víc, je možnost zviditelnění se pro menší knihkupce a autory. Stejně tak jako minulý rok jsem i letos objevila několik zajímavých novinek. Občas také není od věci kouknout na ty reklamní letáky, které neumíte slušně odmítnout, tak je jen narvete do tašky a vděčně se usmějete.

Výhodou je, že akce není mířená jen na určitou věkovou kategorii nebo žánr, ale naopak tu panuje skvělá různorodost, kde si každý najde to svoje. Také bychom našli několik neknížních míst, jako je program České televize, několika rádiových stanic nebo dokonce vzpomínky pro pamětníky, třeba ve formě Večerníčka.

V každém stanu navíc naleznete nějakou tu besedu nebo předčítání. Mnoho vydavatelství má v průběhu dne autogramiády, takže se možná můžete těšit i na jednoho ze svých oblíbených českých autorů.

Co se jídlu týče, také ho tam naleznete a letos jsem zahlédla už i více bezmasých možností, takže si sice docela připlatíte, ale zato alespoň neumřete hlady z věčného přebíhání z bodu A do bodu B.

I když jsem tam letos byla jen několik hodin, tak můžu doporučit. Definitivně jedna z nejlepších akcí pro milovníky knih i prostý lid a také úžasná příležitost, jak trochu odlehčit své peněženice. Protože věřte mi, s prázdnou rozhodně neodejdete.

Majda Kozlová

Hledá se školní fotograf?

Fotka je jedním z mnoha uměleckých prostředků, pomocí kterých se autor může vyjádřit a seberealizovat. Ale co taková třídní či učitelská fotografie? Je u tohoto typu fotek vůbec prostor pro autorovy autentické úkony?

S problematikou třídních fotek se naše škola potýká již pár let a mně osobně se zdá, že se veřejné mínění o očekávaném výsledku každým rokem jen zhoršuje. Minulý rok byl například obrovský problém s přeostrěnými konturami v obličeji a s filtrem, který podtrhával naše pubertální znaky. Smutné je, že i přes skvělé počasí, které nám v ten den přálo, byla finální podoba fotky strašná. Reakce přicházely nejen od studentů, ale také od samotných učitelů, a byly až tak kritické, že donutily vedení školy vypsat konkurz na nového fotografa.

Voila, školní sezóna 2022/2023 je tady a s ní samozřejmě nová fotka. Očekávání bylo vysoké - nový fotograf, nové začátky - avšak většina

studentů podvědomě tušila, že to tento rok nebude o moc lepší. No, co k tomu říci. Prošlo mi pod rukama několik fotek různých tříd a výsledek není moc uspokojivý.

„Černobílý svět“ před záchody, tak bych ve čtyřech slovech charakterizoval to, co jsem si z důkladného prostudování mnoha třídních fotek odnesl. Nikdy ve svém životě jsem nezažil, aby vám barva vašeho trička či mikiny na fotce změnila barvu pleti, bohužel nepřeháním. Na této mikiny a samotné oranžové zdi, kterou

vedle našich záchodů máme, studentova hlava ve finále, dalo by se říci, levitovala ve vzduchu.

Chci být optimista a mám pro vás, studenty, návrh. Věřím, že se mezi vámi nachází nějaký talentovaný fotograf, který je schopen udělat kvalitní třídní fotky. Dle inzerátu na instagramu Arabské soudím, že byste za to dostali i dobře zapláceno, a kdo ví, třeba by to nemuselo zůstat pouze u focení třídních fotek, ale mohl by se z vás stát „Arabský fotograf“ (fotograf, který by fotil na školních akcích - sportovní den, zahradní slavnost, GA night, poslední zvonění - a tvořil by obsah na již zmíněný školní instagram...). Abych byl však upřímný, tak je má představa o „Arabském fotografovi“ dost možná zbytečně naivní, stejně jako každoroční víra studentů v dobrou třídní fotku, ale líbí se mi. Ten, kdo by do toho šel, by měl zaručeně můj upřímný obdiv.

Hodnocení samotných fotek je však dost ošemetné. Jak jsem již zmiňoval, samotný fotograf to také musí mít těžké. Pochopení toho, že třídní fotka má nějaké limity a autorově kreativě se v tomto případě meze kladou, je náročné a neúprosné. Zároveň je možné, že stěžování si na třídní fotografie patří ke školní kultuře, stejně jako stěžování si na učitele nebo na obrovské množství času, o které nás škola „okrádá“. Důvod, proč se nadávání na třídní fotografie dostalo na tento list, je jasný - každý z nás nejvíce řeší, jak na fotce vypadá on sám - a dle mého názoru právě to dělá z třídních fotografií jedno z těch nejžhavějších studentských témat celého roku.

Ondra Groh

Haruki Murakami

- Umění psát

Nejsem velký čtenář. Nejsem schopen být velkým čtenářem z jednoho prostého důvodu - neudržím pozornost. Myslím, že spousta z vás se s tím dokáže ztotožnit - čtete, čtete, na chvíli se zamyslíte nad něčím, co nemá s textem nic společného, a v zápětí začnou řádky splývat v jeden chuchvalec vět a frází, ze kterého si pamatujete absolutní nic.

Tento defekt mi znemožnil číst několik knih (např. Povídky malostranské, které mimo jiné hodnotím jako tu absolutně nejnudnější knihu, kterou jsem kdy četl). Murakami mi však změnil pohled na literaturu jako takovou. Po zhltní několika jeho titulů a důkladné analýze jsem dospěl k závěru, proč je Murakamiho literatura tak čtivá.

Haruki Murakami vystudoval divadelní umění na univerzitě Waseda v Tokiu a na svá studijní léta vzpomíná s láskou, což je ostatně důvod, proč většina jeho postav studuje na vysoké škole, či ji čerstvě vystudovala. Tento fenomén se mně, jako budoucímu studentovi vysoké školy, vrývá do paměti a pomáhá mi se s postavami ztotožnit.

Jako dítě byl Murakami velmi ovlivněn západní kulturou, díky čemuž se v jeho dílech vyskytují západní zpěváci, umělci a jiné osobnosti. Čtenáři západní kultury se tedy neznámé a exotické prostředí japonského souostroví smíchá se západními záchytnými body. Ty perfektně vybalancují prostředí, které se jeví jako dobrodružné, ale zároveň povědomé.

Samotný děj jeho dalších děl je povětšinou koncipován chaoticky. Čtenář je „vhozen“ do

centra děje, ve kterém se nejprve snaží pochopit, na jakém místě se nachází a proč. Teprve až postupem času se dozvídá kompletní obraz děje. V Murakamiho dílech je také signifikantní kontrast mezi nevinými a klidnými popisnými odstavci a rychlou, dramatickou eskalací děje. Poslední důležitou zmínkou je všudypřítomná a taktéž velmi dopodrobna popsaná sexualita, která nesmí chybět v jediném jeho díle.

Pokud by snad někoho můj pokus udělat ze sebe literárního analytika natolik zaujal, že by přemýšlel o četbě nějakého Murakamiho díla, tak bych zcela určitě doporučil Norské dřevo, ve kterém najdete všechny výše vyjmenované prvky. Zapůjčit si jej můžete ve školní knihovně.

PS: Čtete Murakamiho v češtině, překladové schopnosti Tomáše Jurkoviče jsou naprosto famózní; anglický překlad dle mého názoru postrádá kouzlo, které vyplývá z nemalebnosti japonského jazyka a které byl Jurkovič schopen nahradit.

Marek Barbuš

Rozhovor s absolventkou Míšou Vávrovou

léta na arabská zpětně hodnotím jen a jen kladně

Studium na Arabské může být někdy opravdu náročné. Jak na studentská léta vzpomínají její absolventi a kam z našeho gymnázia zamířili dál? Inspiraci k budoucímu studiu či práci a mnohem více obsazuje naše nová stálá rubrika Rozhovory s absolventy. Naše první absolventka je Míša Vávrová, současná kurátorka Galerie Benedikta Rejta v Lounech. Jak se ke své současné práci dostala, kdo byl její oblíbený profesor nebo co všechno obsahuje práce kurátorky, nám Míša sdělila v krátkém rozhovoru.

Jakou větev jsi studovala?

Studovala jsem na humanitní větvi.

Jaká jsi byla studentka? (průměry, přístup ke škole...)

Se studiem jsem nikdy problémy neměla; jsem spíše studijní typ a taky naši byli tou dobou ještě přísní, co se známek týče. Maturovala jsem s vyznamenáním a chodit do školy mne vždycky bavilo.

Byla pro tebe studentská léta na arabské "ta nejlepší"?

Je pro mě těžké hodnotit celou svou dosavadní zkušenost (nejen) s českým vzdělávacím systémem a vybrat z něj tu "nejlepší" část - jednotlivé stupně jsou totiž takřka nesrovnatelné. Každopádně léta na arabská zpětně hodnotím jen a jen kladně a vzpomínám na ně s nostalgií.

Kdo byl tvůj oblíbený profesor?

Vybrat jen jednoho člena z celého profesorského sboru mi přijde notně nefér, ale nechci se vyhýbat otázce. Mému srdci byla a nadále je blízká profesorka Eva Poláčková, Alena Horáčková, Jitka Ottová a samozřejmě

Jana Blahníková. Naším třídním byl Honza Rynd, což se ukázalo být velice šťastným.

Na co ráda vzpomínáš z let na Arabské?

Arabská jsou pro mne především lidé, a tak nejraději a nejčastěji vzpomínám na své spolužáky, s nimiž se stále vídáme, a mnozí jsou mými přáteli doposud. Při studiu na vysoké mi občas vytanuly na mysl rady a bonmoty našich

„Se studiem jsem nikdy problémy neměla“

profesorů - na ty jsem vzpomínala vždy s úsměvem na rtech. A nezapomenutelné jsou pro mne také skvělé tematické cesty, které pořádal zejména kabinet zeměpisu.

Stála ti Arabská za to?

Rozhodně

Kdy ses rozhodla, co chceš studovat za vysokou školu?

Myslím, že třeták a ještě část čtvrtáku byly těmi rozhodujícími lety. Ovšem s upřímností musím dodat, že jistoty o tom, co chci studovat, jsem definitivně nabyla až při samotném studiu na vysoké (někdy ve druhém ročníku). Vždycky jsem ale věděla, co mne baví a v jakém oboru bych se chtěla pohybovat.

Dostala ses tam, kam jsi chtěla?

Ano.

Pracuješ teď v oboru, který si vystudovala?

Ano.

Můžeš ve stručnosti popsat svou práci.

Pracuji jako kurátorka v lounské Galerii Benedikta Rejta. Už mnohokrát jsem se setkala s tím, a přijde mi to vlastně ohromně zajímavé, že v podstatě každá galerie nebo muzeum, definuje práci kurátora jinak, a tak i pracovní náplň této pozice se mění od instituce k instituci. Rozdíly jsou značné i mezinárodně. Každopádně většina se shodne na tom, že kurátor je člověk, který připravuje výstavu. Jelikož jsme ale v Lounech menší galerie s ani ne dvaceti zaměstnanci, zastávám zároveň práci dokumentátora a registrátora. Kromě přípravy výstav se proto starám o mezigalerijní výpůjčky z našich sbírek, eviduji nová díla, která galerie získá v rámci akvizic, a zabývám se také badatelskými dotazy a žádostmi. K tomu všemu patří i náležitá smluvní agenda.

Co se týče platu, galerie je příspěvkovou organizací Ústeckého kraje, a tak jsou všechny platy tzv. tabulkové.

Jak ses k práci dostala?

V Lounech jsem začínala jako průvodce - do galerie jsem zašla kvůli výstavě, zamilovala se do jejích prostor a zeptala se, jestli neshání brigádnici na léto. A klaplo to! Když pak zhruba po roce nastoupilo nové vedení, zeptali se mne, zda bych se nechtěla vrátit. Nadšeně jsem nabídku přijala a jsem doteď vděčná svým tehdejším kolegům, že za mne ztratili slovo.

Baví tě tvá práce?

S jistotou mohu říct, že bych nevydržela u práce, která mě nebaví. Mám ráda tu pestrost, kterou s sebou kurátorství přináší; skončí jedna výstava a začíná práce na další. Zabýváte se dalším tématem, další osobností, přemýšlíte nad tím,

jak ji představit veřejnosti, a přitom se neustále učíte něco nového a potkáváte nové lidi. Takže rozhodně ano, moje práce mě baví a doufám, že tomu tak bude i nadále.

Jak dlouho trvá připravit jednu výstavu?

Nedá se to zobecnit - záleží na tématu, které pojímá, na velikosti prostor, které jsou pro ni určené, kolik děl chceme vystavovat a zda jsou jen z našich sbírek, nebo i ze zahraničí, jak bude ztvárněna architektura výstavy, kolik personálu je k dispozici - těch aspektů je opravdu mnoho. Příprava tak může trvat pár měsíců, ale i několik let.

Na jakých výstavách ses podílela?

Zatím jsem měla možnost podílet se na několika sbírkových výstavách, které jsme v GBR připravovali (Mirvald 100, Krajina+), tak i na monografických výstavách (Miloslav Moucha, Pavel Nádvorník). Velkou zkušeností byla externí spolupráce s kurátorem Pavlem Kappellem, se kterým jsme připravovali nedávnou výstavu Konstruktivní tendence.

Jaké schopnosti by měl mít člověk, který by se chtěl kurátorem stát?

Rozhodně musí umět plánovat dopředu - jak jsem již zmínila, příprava výstavy zabere mnoho času. Měl by být trpělivý a organizovaný, protože při realizaci výstavy spolupracuje s dalšími profesemi, jako je architekt nebo grafik. V některých situacích je nutná i diplomacie, zejména připravujete-li skupinovou výstavu několika umělců. A v neposlední řadě kurátor je člověk kreativní, který se snaží najít nové neotřelé způsoby jak výstavu zpracovat.

Je něco, co tě na práci kurátorky překvapilo?

Kdysi byla moje představa kurátora jako teoretika, který sedí nad knihami nebo se probírá depozitářem, potom pověsí pár obrázků na zeď a zase se uzavře do své umělecké bubliny. Dnes už vím, že je to samozřejmě práce s uměleckými díly, ale také o lidech, kterým je ukazujeme a kteří nám v tom pomáhají.

Chceš se nějak kariérně posouvat? Jak?

S jistotou vím, že se chci rozhodně posouvat geograficky, tedy že po nějaké době opustím Louny a přesunu se do jiného města a do jiné galerie. A kdo ví, možná i do jiné země. Plejáda galerií a přístupů k výstavám je totiž našťastí pestrá, a tak by byla jen škoda zůstat navždy na jednom místě.

Pavla Chalupová a Anička Vernerová

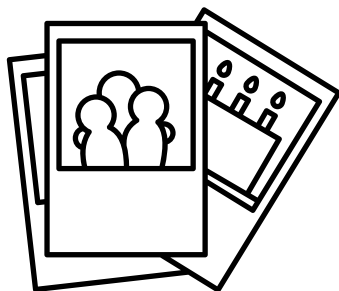
Umění na Arabské

Arabská překypuje uměním! Umění je v tomto prestižním institutu všude kolem vás a vy si toho ani nemusíte všimnout. (Upřímně, v takovém každodenním chaosu se vám ani nedivím.) Představuji vám arabské umění a jako bonus jsem ho pro vás, jakožto odborník na umění všeho druhu, ohodnotila, ať víte, co stojí za to.

Fotky v klubíku

Černobílý styl je přesně to, co je v klubíku potřeba. Tato galerie tvoří skvělé zátiší pro relax po obědku.

8/10

Francouzštinářské plátno ve třetím patře

- temperomalba

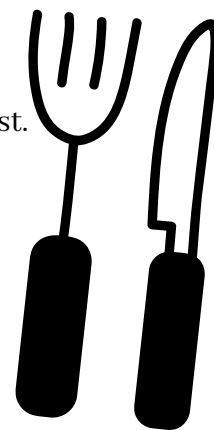
Ze své původní polohy ve třídě francouzštiny se toto dílo s názvem La rue Francophonie přesunulo do chodby ve třetím patře, kde mi pokaždé, když kolem něj projdu, připomíná mé bídné známky z fj. Zpracování díla je hezké, ale nejsem fanoušek jeho umístění.

3/10

Food Styling

Co na to říct, prostě skvost.

10/10

Malby na (zadních) stěnách tříd

- jednoduché, krásné, úžasné, inspirující

Trochu mi to připomíná kruhy v obilí. Myslím, že člověku chvíli trvá, než najde skrytý význam těchto děl. Z uměleckého pohledu jsou velmi propracovaná a vypráví příběh.

9/10

Nástěnky

Spousta nástěnek je bohužel zanedbaných (rozhodně se to netýká té naší) a to je velká škoda. Na co venkovní pingpongové stoly, když z rozpočtu SPGA můžeme najmout designéry nástěnek?

5/10

Sbor

Zavítala jsem na zkoušku velice talentovaného uměleckého tělesa - našeho školního sboru. Příjemná atmosféra nechyběla po celou dobu zkoušky.

Velké plus je, že se sbor konečně dočkal nějakého toho basu (velmi dobrého basu).

9/10

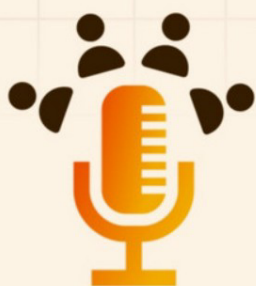
Fontána

- materiál: onyx

Tento monument od neznámého, leč velice talentovaného autora, naleznete přímo v prostorách bufíku. Navozuje zenovou atmosféru. Víte, jak si někdo pouští zvuky vody před spaním? That's it. Fontána je zde umístěna, aby navozovala klid v duši. Nevím jak vám, ale mě tento kus kamene s čůrkem vody rozhodně klid přináší. Vytkla bych snad jen to, že není využit potenciál tohoto okrasného vodotrysku. Rozhodně by měl být na více exponovaném místě.

7/10

Maky Nováková

Prestižní
PODCAST

**UŽ JSTE SLYŠELI
NAŠE NOVÉ
ROZHOVORY?**

Ještě ne?

**Tak to koukejte
rychle napravit.**

Na našem Spotify najdete rozhovor s paní profesorkou Urzovou a dalšími členy učitelského sboru.

**MURDER AT
THE MANSION**
14-16.6. 18.30
Free Entry

at **Gymnázium
Nad Alejí 1952,
Praha 6
Room 105**

LAST DANCE

GYMNAZIUM ARABSKÁ

ONLINE PRODEJ SPUŠTĚN,
PŘIJĎ SE ROZLOUČIT!

23. ČERVNA
21:00 - 2:00

**PROSTOR
ZEMĚ**

© Prestižní student 2023

Číslo jedenácté

@prestiznistudent

Předej prosím časopis
někomu dalšímu.

Jakub Žytek 13. 4. 11:51 odp.

(Je pro mě opravdu utrpení číst text s tolika chybami, to třetí číslo PS už asi nedám.)

PŘEČTI SI:

pořádáme:

Žytkovy komentáře:

k časopisu

PÁJA CHALUPOVÁ

KUBA MEJZR

KLÁRKA ŠOLTYSOVÁ

ONDRA GROH

ANIČKA VERNEROVÁ

NELLA VAGEROVÁ

MAKY NOVÁKOVÁ

ELIŠKA DOLEŽÍLKOVÁ

MAREK BARBUŠ

MAJDA MAJNEROVÁ

MAJDA KOZLOVÁ

KRISTÝNA SIEGLOVÁ

Jakub Žytek 13. 4. 11:39 odp.

To je fakt dost cringe konec.